

Hogy milyennek gondolom a jövőm? Hol látom magam tíz év múlva? Ha ezeket a kérdéseket egy évvel ezelőtt teszi fel valaki, azt válaszoltam volna: Nem tudom, még nem döntöttem el mit szeretnék. Azonban ez nem lett volna igaz. Nem láttam magam a jövőben, igazság szerint azt se gondoltam volna, hogy a felnőtt kort megérem. A tervem ugyanis az volt, hogy véget vetek az életemnek.

Ez a helyzet szerencsére ma már megváltozott. Vannak terveim, elképzelésem mit szeretnék a jövőben, hogy hogyan lehetnék boldog.

Szerintem úgy fogok csinálni, mint ahogy elmondanám valakinek szemtől szemben a gondolataimat. Úgyhogy kedves olvasó, kezdjük! Először összefoglalom, hogy kerekedtem felül a korábbi nehézségeken, aztán a jelenlegi helyzetemről és végül arról írok, hogy látom a jövőt. Mondjuk így elég fura írni, mintha mesélnék magamról, az életemről valakinek, de itt ülök a laptopommal szemtől szemben, miközben olyan érzésekről lesz szó amiket másnak nem is mondtam még el, úgy, hogy azt sem tudom ki fogja olvasni.

Tehát vágjunk is bele. Korábban nem hittem, hogy az ember pár nap alatt képes teljesen megváltozni. Illetve teljesen haszontalannak tartottam azokat a tanácsokat, hogy csak úgy kell döntened, hogy jobban leszel és ez meg fog történni. Ez így leegyszerűsítve valóban nem tűnik túl hasznos tanácsnak, de rá kellett jönnöm, mégis az. Az a mélypont amiben akkor éltem, ami miatt minden barátomat ellöktem magamtól, ami miatt gyűlöltem magamban mindent, nem érhetett véget amíg én úgy nem döntöttem, véget vetek neki. El kellett határoznom, hogy változtatni akarok, el kellett ismernem, hogy korábban nem mertem ezt megtenni, mert féltem az ismeretlentől. Hisz azt tudtam mi fog történni, ha rosszul vagyok, azt azonban nem mi lesz, ha szembenézek a problémákkal.

Jártam több pszichológushoz is annak reményében, hogy mondanak valami olyan módszert ami segít rajtam, de egyikük sem bizonyult nagy segítségnek. Egyébként most zárjuk le a mostani pszichológusommal a terápiát, ha lehet egyáltalán annak nevezni, és azt mondta, hogy én voltam az álom páciens, mivel végig lehetett rajtam követni a lelki rosszullétet és az abból való kimászást, amit önmagamtól értem el. Azaz meggyógyítottam magam. És ebben lehet valami, mert igazság szerint ő nem sokat tett hozzá a javulásomhoz.

Na de térjünk vissza a, hogyan lettem jobban témához. A kísérletem utáni pár napban volt időm gondolkodni azon miért is tettem. Nem akartam meghalni, csak változást akartam, amit féltem megtenni. Ami persze hülyeség, mivel a halál egy sokkal visszafordíthatatlanabb és rejtélyesebb dolog mint bármilyen más döntés amit hozhattam volna, de akkor nem tudtam tisztán gondolkodni. Tehát rájöttem, hogy változás kell. Akkor jött a kérdés, miben?

Az egyik, az emberek véleményétől való, félelem, ami minden cselekedetemet meghatározta. Ráébredtem, hogy valójában senkit nem is érdeklek, mármint azok közül akik nincsenek közel hozzám. Kit érdekel milyen hülye színkombinációjú ruhát veszek fel? Vagy, hogy megbotlok a lépcsőn? Az, hogy milyen zenét hallgatok? Senkit. Ki fog emlékezni ezekre? Senki aki számít. A világon élt, élő és elkövetkező sok milliárd ember közül csak egy vagyok. És ez a világ is meg fog szűnni az idő egy pontján, akkor miért aggódjak? Hisz ezeket egybe vetve jelentéktelen minden amit teszek, minden hibámat beleértve. Ez pedig rettentően felszabadító érzés volt. Ha úgyse számít senki másnak, hát nekem fog, az én életem, és élvezni fogom.

A második fő probléma az iskolai teljesítményemen való folyamatos aggódás volt. Inkább tanultam hajnali háromig, minthogy fáradtságom ellenére aludni menjek. Ennek az volt az oka, hogy úgy éreztem csak akkor vagyok szerelve, ha kiemelkedő teljesítményt nyújtok. Ez pedig egy ördögi kör volt. Minél többet tanultam annál kevesebbet aludtam, így

egyre fáradtabb lettem. Minél fáradtabb voltam annál kevésbé tudtam a tanulásra koncentrálni, így annál tovább fent kellett maradnom, hogy valamit a fejembe verjek. Ezt már kiküszöböltem, most már be tudom osztani az időm, így sokkal hatékonyabban tudok tanulni, és mellette még azokra a tevékenységekre is marad időm, amiket szeretek csinálni.

Szintén fontos probléma volt, hogy kifejezetten undorodtam attól, ahogy kinéztem. Rondának és dagadtnak tartottam magam. Ez miatt pedig elkezdtem kihagyni az étkezéseket. Ami addig fajult, amíg három-négy naponta ettem egyszer. Ennek nyilvánvaló következményeképpen semmi energiám nem volt. Hozzátenném itt, hogy amikor a kísérletem miatt bekerültem egy hétre a pszichiátriára az egyik ápoló megjegyezte, idézem "Jesszus ilyen nehéz vagy?" amikor ránézett a súlyomra. Én meg nem tudtam hova tenni ezt a megszólalást, mármint oké, hogy a többi bent lévő közül majdnem mindenki anorexiás volt, és alig negyven kiló, de addigra én is fogytam tíz kilót, úgy hogy eléggé fáj a megjegyzése.

Az utolsó nagy probléma az volt, hogy mindenki máson segíteni akartam, annak ellenére, hogy magamon sem tudtam. Mindenki más helyzetén aggódtam, meghallgattam a problémájukat, és úgy éreztem meg kell oldanom azokat. Ma már tudom, hogy nem lehet senkit kihozni a mélypontról, amíg azt ők nem akarják, de segíteni tudok azzal, ha mellettük vagyok a nehéz helyzetekben.

Na de a múlttól ennyi elég volt. Térjünk át a jelenre.

Sajnos problémák mindig vannak, de már jobban tudom kezelni őket. Az első nehézség az a folytonos túlfeltés. Rossz napom volt? Elrontottam egy dolgot, ez miatt nem feldobva érek haza? Anyum egyből meg akarja oldani a nemlétező problémám, ezzel teremtve egyet. Azt mondja tudja, hogy mit érzek és, hogy megint rosszul vagyok, erre persze ráigazolandó kiakadok. Ne érts félre, nem zavar, anyum aggódása, az akaszt ki, amit már neki is mondtam ezerszer, hogy megmondja mit gondolok. Nem kérdezi, nem feltételezi, azt mondja tudja. Egyébként nem tartom magam gyorsan felidegesíthetőnek, de amikor már ötven negyedszerre mondja azt, tudja mi a problémám amikor már ötven háromszor elmondtam neki, csak rossz napom volt, akkor felemelem a hangom. Amin ő kiakad, hogy csak segíteni akart, és indul egy cuki kis veszekedés. Ezen szeretnék változtatni, hogy az ötven negyedik alkalom után se veszítsem el a türelmemet.

A második és számomra legnagyobb probléma, az a kívülállóság kérdése. Sokszor használnak a barátaim olyan kifejezéseket, szlenget, ami például tiktok-ról és ehhez hasonló helyekről származik, amiket én nem értek. Olyan utalásokat, amikről fogalmam sincs honnan származnak, vagy mit jelentenek. Egymást persze megértik, így szépen elbeszélgetnek, miközben én csak hallgatom az ismeretlen szavakat. Vagy éppen valami videójátékkal játszanak, olyannal, amivel ha hívnak is, nem tudok játszani. Aztán, amikor az általam kedvelt könyvből, sorozatból, vagy filmből idézek, vagy teszek valami utalást, akkor ők nem tudják hova tenni, és mintha meg sem hallották volna. Olyankor magányosabbnak érzem magam, mint egyedül, pedig ott vannak velem. Rengetegszer önt el az az érzés, hogy nem tartozom közéjük, pedig nagyon jó barátok, és szeretek velük lenni, de valami megmagyarázhatatlan hiányt érzek. Nem tudnám megmondani minek a hiányát, de fájdalmas, annyira biztos.

Sokszor kapom magam azon, hogy saját magammal beszélgetek gondolatban, hisz én vagyok az egyetlen aki megért engem. Mármint például a vicceimet, amik szerintem tényleg sírva röhögősek néha. És van bennem egy vágy az iránt, hogy valakivel úgy beszélgessek, mint ahogy magammal szoktam. Ezen úgy próbálok javítani, hogy új embereket ismerek meg, akiknek több egyezés van az érdeklődési körükben az enyémmel.

Az első problémához kapcsolódik az is, hogy félek kimutatni ha szomorú vagyok, vagy valami bánt. Legalábbis otthon. Mert akkor anyum egyből rákapna erre, és nem hagyja békén. Azt gondolná, ez annak a jele, hogy megint rosszul vagyok. Ez sajnos azt eredményezi, hogy itthon továbbra sem tudok őszinte lenni. Sajnos tudom, gyakran bunkó tudok lenni a családommal, mikor rosszabb passzban vagyok, és nem akarom őket bevonni, ezen próbálok változtatni, az öcsém kedvéért. Túl sokszor voltam már vele goromba, túl sokszor kritizáltam, utólag vettem csak észre, azokkal a szavakkal amiket én is kaptam a szüleimtől, amik miatt a mélypontra jutottam. Ettől folyamatos büntudat kínoz. A szemem előtt látom, amikor még pici volt, a lelkes mosolygó arcát, folyton a terveiről mesélt, de engem nem érdekeltek. Leszoltam őket. És most elborzadok azon a szintű gonoszságon amit felé tanúsítottam. Mintha a motivációja folyamatosan tűnne el, és ezt nem hagyhatom. Mindent el kell követnem, nehogy ő is úgy érezze magát, ahogy én éreztem, azt a legrosszabb ellenségemnek sem kívánnám, nemhogy az öcsémnek.

A mostani időm jelentős részét azonban a tanulás veszi el, úgy is, hogy már beosztom az időmet. A közlegő érettségik miatt. Amikkel kapcsolatban vegyes érzéseim vannak. Egyszerre tölt el boldogsággal, hisz végre magam mögött hagyhatom a középiskolát, ezzel együtt azt a közeget, ami megmérgezett. Másrésztől pedig roppant mód megijeszt. Mi lesz ha elrontom, ezen múlik a jövőm, ahogy a tanárok és a családom folyton folyvást emlékeztet erre. Az egyetlen dolog amit tehetek az az, hogy minden tőlem telhető megteszek annak érdekében, hogy eredményesek legyenek a vizsgáim. Próbálok nem gondolni arra, mi lesz ha nem sikerülnek. Mi lesz ha nem vesznek fel? De tudom, hogy akkor legfeljebb kihagyok egy évet, addig elmegyek dolgozni, és következő évben újra próbálkozok.

A másik ok amiért kicsit tartok az érettségitől az az utána következő, bizonytalan időszak, mármint másik városba szeretnék majd tovább tanulni, ez viszont magával hordozza, a teljes könyezetváltást. Ez persze nem egészen rossz, hisz rengeteg új embert ismerhetek meg, így lesz esélyem megtalálni azokat akik között úgy érezhetem, közéjük tartozom. Azonban bennem van az a gondolat, hogy semmi nem lesz ugyanolyan mint volt. Nem fogok annyit találkozni a mostani barátaimmal mint eddig, félek, hogy eltávolodunk majd egymástól. Ezt már megbeszéltük, továbbra is tartjuk majd a kapcsolatot, és a lehetőségeknek megfelelően minden adandó alkalmat kihasználva találkozunk majd.

Persze a jelenben nem csak problémák és nehézségek vannak. Mostanában több időm jut azokra a dolgokra amiket szeretek csinálni. Ilyen például a rajzolás és szobrászkodás. Ez utóbbiból nemrégiben egy versenyen is voltam. Főleg portrékat szoktam rajzolni, azonban agyagból még nem nagyon csináltam, úgyhogy már azt is megbeszéltem az egyik barátnőmmel, hogy érettségi szünetben majd megmintázhatom az ő arcát.

Illetve a jó időjárás miatt már több időt lehet a szabadban tölteni, minél többször próbálok menni sétálni, biciklizni, görkorcsolyázni. Általában az öcsémrel szoktam menni, és beszélgetünk közben, megint elkezdett a terveiről mesélni, és most meg is hallgatom. Van hogy kardozni is elmegyünk, műanyag kardokkal, bár anyaguk ellenére fájdalmasak tudnak lenni. Még mindig kényes téma számomra a súlyom, igyekszem minél többet mozogni, emellett pedig egészségesen étkezni. És eddig bevált.

Az utóbbi időben elkezdtem verseket is írni szabad perceimben, és van néhány szerintem egészen jó is köztük. De a másik két műnemben is szeretném fejleszteni az írói képességemet, mivel még messze nem tudok olyan jól írni, mint ahogy szeretnék. Írok rövid novellákat, történeteket. Nemrég belekezdtem egy drámába is.

Jelenleg dolgozom egy könyvön, amivel az a célom, hogy bemutassam az emberek belső világát, milyen nehézségeken mennek keresztül, amikről másoknak fogalma sincs. A

főszereplő, a történet elején még tini lány, egy gondolatolvasó, így bepillantást nyerhet a többi ember elméjébe is. Az ő felnevését követi végig a történet, ahogy ő maga is anyává válik. Sok veszteség éri, erkölcsi dilemmákkal találkozik. Szembesülnie kell árulással és erőszakkal, ezek mellett azt is fel kell ismernie, hogy vannak akikben megbízhat, akiket szerethet és akik őt szeretik. Mindez a fikció, egy disztópikus jelenbe ültetve.

Azonban van bennem ezekkel kapcsolatban egy félelem érzet, mivel hajlamos vagyok megtörtént beszélgetések darabjait felhasználni az alkotásaimban. Ezzel az az alapvető probléma, hogy, egy konkrét példát hozva, a karakter akit kitaláltam egy őrült, és a beszélgetésfoszlányok alapján beazonosítható kiről mintáztam. Persze nem tartom őrültnek a valós személyt, de úgy érzem, ezzel ellentmondásban áll az irományom. Ugyanis maga a szereplő teljesen kitalált, és csak néhány viselkedésmintát, szófordulatot veszek át a valóságból, azok azonban pont elég jellegzetesek ahhoz, hogy felismerhető legyen. Épp ezért nem szoktam szinte senkinek megmutatni őket, így viszont nem hallhatom külső személy véleményét, pedig érdekelne.

És akkor el is jutunk a jövőhöz. Ezzel kapcsolatban vannak rövid, közepes, és hosszú távú céljaim. A rövidiek az elkövetkezendő egy éven belüliek, a közepesek körülbelül tíz éven belüliek, a hosszú távúak pedig, amiket életem végéig szeretnék elérni.

A közeli terveim között van az érettségik sikeres letétele, és azokból következően bekerülni egy egyetemre. Biológia és kémia tanár szeretnék majd lenni. Mégpedig azért, mert szeretnék részt venni az elkövetkezendő generációk felnevelésében. Ez nemes célnak tűnik, és úgy gondolom, hogy ezáltal tudnék segíteni az embereknek. Sokan mondták már erre, menj orvosnak, azzal tudsz segíteni is másoknak és még jól is fogsz keresni. De gondoljunk csak bele, tanárként lehetőségem van arra, hogy a leendő orvosoknak én tanítsam meg az alapokat. Szeretném ha több diák is meglátná a szépséget a természettudományokban, ugyanis tapasztalataim alapján nem ezek a legnépszerűbb tantárgyak. Illetve az sem árt, ha van egy jófej tanárja az embernek, márpedig én az tervezek lenni. Van több példaképem is a jelenlegi tanáraim közül, akiknek mind a tanítási módszerét, mind a diákokhoz való hozzáállását szeretném majd én is alkalmazni.

Mostanában viszont egyre jobban félek, nem a tanárságtól, hanem a kistanárságtól. Az osztályom egyik felének egy kistanár tart órákat, és folyamatosan csak szidják, elmondják mindennek, mondjuk alapvetően engem nem érdekel mit gondolnak rólam az emberek, de ebben a kibeszélésben egy tanár is részt vett és ő is csak kiröhögte, és nem ő az első akiről így beszélnek. Főként a tanítási módszere volt a téma, illetve a különböző szituációkkal való megbirkózás, vagyis inkább a meg nem birkózása. Emellett megjelentek a kinézetére vonatkozó, hát szépen fogalmazva, nem túl kedves megjegyzések. Szóval attól a kétes helyzettől félek amíg csak gyakorlásképp megyek majd iskolákba, mert olyankor még nem adják meg a tiszteletet a diákok. Szerencsére úgy érzem meg fogok tudni birkózni ezzel a feladattal, abban bízok, hogy ha érdekessé tudom tenni a tananyagot és megadom a diákok felé a megfelelő tiszteletet, hát ha nem is viszonzozzák, legalább kezelhetőek maradnak. Nincsenek az egekben az elvárásaim ezzel kapcsolatban.

Közepes távú céljaim közé tartozik a könyvem befejezése és kiadása, emellett esetleg egy verseskötet, és egy dráma is szóba jöhet.

De ebbe a kategóriába tartozik a fogyás is, hogy amikor benézek a tükörbe tényleg tetszen amit látok.

Szeretném sikeresen elvégezni az egyetemet és munkába állni. Bár a legtöbben azt mondták, ha már biológiát és kémiát tanulok, akkor nem tanárnak kellene mennem, mert ők keveset keresnek. De nem azért szeretnék tanárnak menni, hogy milliomos legyek.

A hosszú távú céljaim közül a legfontosabb a család alapítás. Ez egy érdekes téma, mert úgy igazán még senkivel nem beszéltem róla, még a barátommal sem, mivel még korainak érződik az esetleges gyermekvállalás. Pedig érdekelné a véleménye, meg fogom tőle kérdezni, na jó ez az egész írás elmegy ilyen önismereti cuccnak. :)

Szóval van egy elég erős elképzelésem mit szeretnék ezzel kapcsolatban. Mármint bizonyos részleteiben. Mondhatjuk őket pillanatképeknek. Ilyen például, hogy a gyermekeim boldogan mutogatják a rajzaikat, amik persze kivehetetlen firkák, mivel még kicsik. Én pedig büszkén kirakom őket a hűtőre, és egyet-egyet elrakok az erre fenntartott albumba.

Vagy ahogy az apukájukkal játszanak, miközben palacsintát sütök, aztán evés közben izgatottan elmesélik a kicsik a játékot, hogy mi volt az óvodában, és igazából mindent amit csak fontosnak tartanak. Ha szerintük az a fontos, hogy a piros kisautó megelőzte a kéket, akkor azt.

Amikor már nagyobbak, hétfévente leülünk társasozni. Az elején van egy kis veszekedés arról, melyik legyen az első játék, de végül is mindenki választhat egyet.

Együtt vacsorázunk majd, és bármit meg tudunk beszélni, miközben nem kell félni ítélezéstől.

Tehát szeretnék egy biztonságos környezetet biztosítani a leendő gyermekeimnek, ahol félelem nélkül nőhetnek fel, boldogan. Ahol nem kell attól tartaniuk, hogy egy titkuk egy nagy családi összejövetelen, viccként lesz elmondva. Ahol bízhatnak a szüleikben. És ahol azt láthatják, a szülei szeretik egymást. Megtanulhatják kezelni a konfliktusokat kiabálás, és egymás folyamatos hibáztatása nélkül. Röviden, amilyen körülmények között én szerettem volna felnőni.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy az én életem eddig olyan szörnyű lett volna. Sokat tanultam a szüleimtől, vannak olyan dolgok amiket szeretnék majd én is beépíteni a nevelési módszereim közé. De az is, mi az amit biztos nem fogok tenni.

A jövővel kapcsolatban abban is biztos vagyok, hogy Magyarországon szeretnék maradni. Bár ez is olyan téma, mint a tanárság, bárkinek mondtam eddig, azt felelte hülyeség itt maradni. Nem tudom. Én szeretek itt lenni. Szép ez az ország, szeretek kirándulni, túrázni, amik során felfedezhetem a természetet. Mondjuk nem hiszem, hogy arra gondolnak, hogy milyenek a magyar tájak, hanem a politikára, de ahhoz én nem értek, még nem. Úgy érzem ráérek még beleásni magam a következő választásokig.

Hosszútávú céljaim közé tartozik az is, hogy készítsek egy mesterművet, valamilyen képzőművészeti eszközzel, lehetne festmény, vagy szobor, de akár kombinálhatnám is őket. Ez az ötlet még nincs túl részletesen kidolgozva, csak azt tudom, szeretnék egy munkát létrehozni, amire teljes meggyőződéssel mondhatom, igen, megcsináltam, valami tényleg jót, kiválót alkottam.

De végső soron csak boldog szeretnék lenni, bármi is történjen az életben. Kihasználni a lehetőségeimet amennyire csak tudom. Ez a legtöbb amit tehetek. Megpróbálok élni és nem csak létezni.

Nagyjából ennyi amit említésre méltónak tartok magammal kapcsolatban. Nem szoktam hozzá, hogy ilyen hosszan beszéljek saját magamról, de szerintem tanulságos volt ezt megírnom. És bevallom élveztem is, hogy rólam szól amit írok. Remélem ezzel, kedves olvasó, te is meg tudtál ismerni, mert saját magamat biztos, hogy jobban megismertem írás közben.

Egy verssel szeretném zárni ezt a szösszenetet, amit a múltbeli önmagamnak írtam, és amit ezúton küldök mindenkinek aki hasonló helyzetben ragadt, mint amilyenben én voltam.

Múló élet

Az idő megy, halad
Sokan mondják várnak,
Míg eljön a megfelelő pillanat

De mikor lesz az?
Hetek? Hónapok? Évek múltán?
Eljön egyáltalán?

Mindig tervezgetnek
Ez lesz majd, meg az lesz
Ezen gondolkodnak
Egész napok hosszat

Nem most kéne tenni?
Végre cselekedni?
Nem folyton csak félni,
Mert elfelejtesz élni.